

Milosevicev propagandista na sudu

Author: [Petar Lukovic](#)

Slucaj Milanovic osvetljava propagandisticku ulogu koju su imali rezimski novinari u doba Milosevica.

Dragoljub Milanovic, bivsi generalni direktor Radio-televizije Srbije, RTS, po nalogu Okruznog suda u Beogradu, nasao se u zatvoru. Odredjen mu je pritvor od mesec dana zbog sumnje da je kriv za smrt 16 radnika svoje medijske kuce.

Navodno, on je znao da ce zgrada Radio-televizije Srbije biti bombardovana od NATO avijacije, ali nije evakuisao radnike, niti ih je obavestio o opasnosti koja im preti. Naprotiv, pod pretnjom otkaza radnicima je naredjeno da ostanu na poslu, mada je bilo jasno da je zgrada RTS predstavljala legitimnu vojnu metu.

O tome je proslog meseca, tokom svoje posete Beogradu, govorila Carla del Ponte. Izjavila je da su Milosevic i njegov rezim unapred znali da ce zgrada RTS biti bombardovana. Ocgledno je Slobodan Milosevic, uz pomoc i podrsku Dragoljuba Milanovica svesno zrtvovao RTS radnike, uveren da ce takva tragedija preokrenuti svetsko javno mnjenje i da 16 mrtvih u vreme NATO intervencije nije velika cena za sopstveni politicki cilj.

U citavoj ovoj prici u kojoj Dragoljub Milanovic u stvari nema glavnu ulogu, ostaje gorak ukus u ustima, jer Slobodan Milosevic, ovog trenutka, slobodan i bezbrizan sedi u svojoj vili na Dedinju.

Direktor Milanovic koji je vise od pet godina rukovodio RTS-om i ovu medijsku kucu pretvorio u propagandni servis Slobodana Milosevica i njegovih sumanutih ideja, doziveo je da bude medju prvim zvanicnicima bivseg rezima koji ce se pojaviti na sudu.

Milanovic, inace visoki funkcioner Socijalisticke partije Srbije, koji je prisustvovao mnogim partijskim manifestacijama, RTS je pretvorio u privatno vlasnistvo Slobodana Milosevica i njegove supruge dr Mirjane Markovic. Za vreme njegovog mandata sa te televizije se mogao cuti samo jedan glas: glas ludila i glas propagande koja je postajala sve zesca i sve bezobzirnija.

Dragoljub Milanovic, protiv svoje volje, postao je davno pre bombardovanja, simbol srpskog Goebelsa: spreman da laze po svaku cenu, spreman da u ime partije ucini sve sto mu partija naredi.

Stoga, nije ni cudno da je 5.oktobra 2000.godine, tokom prevrata u Srbiji, Milanovic jedva spasao zivot. Razjareni demonstranti koji su upali u zgradu Televizije, nasli su ga na parkingu, udarali su ga i rukama i nogama, kamere su to zabelezile. Linc su sprecili upravo radnici Radio-televizije Srbije, zeleci da se jednog dana Milosevicu sudi po zakonu.

Optuzba protiv Dragoljuba Milanovica je vrlo ozbiljna; srpski zakon za delo koje ugrozava opstu sigurnost predvidja kaznu od tri do petnaest godina zatvora.

Ali, ono sto jeste najzanimljivije u celoj prici je pitanje: da li Milanovic moze da odgovara i za ratne zlocine? Za vreme svog mandata Milanovic je punih pet godina bio direktor drzavne televizije. Ova medijska kuca predstavljala je nervni centar nezapamcene medijske manipulacije, a sirenje rasne, verske i nacionalne mrznje prema Hrvatima, Muslimanima i narocito prema Albancima, cinilo je sustinu uredjivacke politike.

Nikako ne treba zaboraviti ni Milanovicevog prethodnika: Milorad Vucelic nekadasnji Milosevicev ljubimac, neko vreme potpredsednik Socijalisticke partije Srbije, upravljao je RTS u vreme najzesceg rata u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini. Ono sto su gradjani Srbije na ekranima posmatrali godinama, moze se smatrati esencijalnim fasizmom; pozivanje na genocid, na osvetu, na istrebljenje, opravdavanje zlocina i ohrabivanje da se "konacno obracunamo sa neprijateljima naseg naroda" bili su integralni deo Miloseviceve krvave politike.

Hapsenje Dragoljuba Milanovica, ne zbog ratnih zlocina vec zbog odgovornosti za smrt 16 radnika, otvara Pandorinu kutiju srpskog novinarstva. Mnogi od onih novinara koji su godinama pisali nacisticke tekstove, odmah posle puca 5.oktobra, nastavili su da rade kao da se nista nije dogodilo.

Umesto bivseg predsednika Milosevica ti isti novinari sad hvale sadasnjeg predsednika Kostunicu, iz sve snage podrzavajući politicke snage u Srbiji koje odbijaju da priznaju Haski sud. Neki od tih novinara vidjeni su medju demonstrantima koji su se okupili u znak protesta zbog zatvaranja Dragoljuba Milanovica.

Parole na demonstracijama: "Zrtva nije zlocinac", "Izdali ste Srbiju", "Prodali ste slobodu", slicno skupovima u Hrvatskoj, govore o tvrdom fasistickom jezgru koje postoji u Srbiji.

Sa takvim javnim mnjenjem i politikom novog rezima koji ne zeli da se suoci sa srpskim zlocinima, "slucaj Milanovic", plasim se, bice iskoriscen samo kao jos jedan dokaz protiv Slobodana Milosevica.

Danas, recimo, niko ne postavlja pitanje odgovornosti za one novinare iz stampe i sa televizije koji su citavu deceniju pisali i govorili najstrasnije stvari, da Albance treba pobiti, da Muslimane treba istrebiti, da Hrvate treba unistiti. Vucelic je dobio legitimitet u javnosti, cak osnovao novu politicku stranku s kojom je izasao na republicke izbore proslog decembra (za utehu nije dobio nijednog poslanika).

Kolektivna amnezija prekrila je Srbiju. Ukidanje represivnog Zakona o informisanju i najava novog zakona o informisanju tek za nekoliko meseci nisu i ne mogu da budu dovoljni da se krvava slika srpskog novinarstva predstavi samo kao problem jednog coveka.

Petar Lukovic je vodeci beogradski komentator i redovni dopisnik IWPR.

Location: [Serbia](#)
[Croatia](#)
[Bosnia and](#)
[Herzegovina](#)

Source URL: <https://iwpr.net/sr/global-voices/milosevicev-propagandista-na-sudu>